

150 Upphæð heimtaugagjalds miðast við fasteignamat hússins eða húsanna, sem orku
31. ágúst fá úr heimtaug, og skal vera 1% af því og innheimtast ársfjórðungslega á 2 árum með
 $\frac{1}{8}$ í hvert sinn.

4. gr.

Fast árgjald skal goldið fyrirfram að fjórðaparti í senn, fyrir hvern ársfjórðung, og er gjalddagi 2. jan., 1. apríl, 1. júlí og 1. okt.

Gjald eftir tölu kílóvattstunda skal greitt mánaðarlega eftir á, undir eins og krafist er.

Þó skal gjald eftir tölu kílóvattstunda samkv. d-lið 1. gr., greitt eftir á við lok hvers ársfjórðungs.

5. gr.

Gjald fyrir raforku má taka lögtaki.

Gjaldskrá þessi staðfestist hér með samkvæmt vatnalögum nr. 15 20. júní 1923 til þess að öðlast gildi 1. október 1940 og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli. Jafnframt fellur úr gildi gjaldskrá fyrir Rafveitu Austur-Húnavatnssýslu frá 22. febrúar 1934.

Félagsmálaráðuneytið, 31. ágúst 1940.

Stefán Jóh. Stefánsson.

Páll Pálmason.

151

31. ágúst

REGLUGERÐ

fyrir Austur-Skaftafellssýslu, um fjallskil, meðferð á óskilafé, refaveiðar o. fl.

I. KAFLI

Um stjórn fjallskilamála.

1. gr.

Samkvæmt sveitarstjórnarlögum frá 31. maí 1927 hefir sýslunefndin yfirstjórn allra fjallskilamála, en hreppsnefndir annast alla stjórn og framkvæmd á þeim.

II. KAFLI

Um upprekstur.

2. gr.

Allir þeir, er afrétt eiga eða geta fengið hann hjá öðrum, skulu nota hann til upprekstrar fyrir fé sitt. Þar, sem engan afrétt er hægt að fá, má nota heimalönd til sumarþeitar.

Þar, sem tveir eða fleiri menn eiga eða hafa afgirt sameiginlegt beutiland, getur annar eða einn ekki tekið gripi til þeitar af öðrum, nema með samþykki meiri hluta hlutaðeiganda. Geti einhver í sameignarlandi afstaðið beit eða beutiland, er honum skylt að bjóða meðeigendum sínum fyrst afnot af beutilandinu, áður en hann gefur það falt við aðra.

Ef enginn af meðeigendum hans þarf landsins með, má hann taka gripi af öðrum að því leyti, sem hann hefir þá færra í beutilandinu en meðeigendur hans, samanborið við landstærð hvers þeirra. En þess skal þó gætt, að heimahögum sé ekki íþyngt um of.

Í ógirt samliggjandi beitolönd og afréttarlönd má ekki taka inn grip, nema með samþykki meiri hluta hlutaðeigenda. 151

Heimilt skal hreppsnefnd að gera ítölu í afréttarlönd, þar sem því verður við komið. 31. ágúst

3. gr.

Hreppsnefnd hefir vald til að segja fyrir, hvernig haga skuli rekstrum í af-rétt, og um að reka það fé aftur til afréttar, sem fram rennur að sumrinu.

III. KAFLI

Um lögsöfn.

4. gr.

Drjú skulu lögsöfn hvert haust. Ákveður hreppsnefnd hvenær þau skuli fram fara. Ef veður bannar safn eða ónýtir á réttum safndögum, skal taka næsta dag, er veður leyfir.

Fjórða lögsafn mega hreppsnefndirnar fyrirskipa, ef þurfa þykir. Enginn fjár-eigandi, sem fjallskil á að gera, getur skorazt undan að inna þau af hendi, eftir ákvörðun hreppsnefndar.

5. gr.

Allir búendur, húsmenn og lausamenn, sem hafa til umráða 10 sauðkindur að lömbum meðtöldum, skulu skyldir að leggja til lögsafna, eftir því sem hreppsnefnd fyrirskipar. Heimilt skal hreppsnefnd að jafna niður fjallskilum á þann hátt að leggja tíma þann, er venjulega gengur til lögsafna, niður í dagsverk, og jafna síðan niður á fjáreigendur í réttu hlutfalli við fjártölu hvers eins, að undanskildum málnytupeningi, og eftir þörfum, svo fjárheimtum verði fullnægt svo vel sem unnt er. Rétt er, eftir því sem við verður komið, að hver leggi þangað til safns, er hann á helzt fjárvon.

Aðfinningar við niðurlögnun fjallskila skal bera upp bréflaga fyrir oddvita hreppsnefndarinnar áður en fjallskilum er lokið, og fer um þær eftir sömu reglum og gefnar eru í 15. gr. sveitarstjórnarlaga frá 31. maí 1927.

6. gr.

Hreppsnefndir boði með fjallskilaseðli, með nægilegum fyrirvara, fyrsta lög-safn, hvernig leitum skuli haga og hverjir skuli fara í utansveitarréttir.

7. gr.

Hreppsnefndinni ber að ráða umsjónarmann einn eða fleiri við afréttarsmölun (fjallkóng), hefir hann eða þeir öll ráð og fyrirsögn á hendi á afréttinum, skipar í leitir, og ræður sérhverju öðru, er við kemur smöluninni, allt þangað til safnið er komið til lögréttar, og er leitarmönnum skylt að hlýða honum meðan á þessu stendur. Einnig skal hann sjá um, að leitin gangi eigi inn í annara afrétt. Allar leitir fari samhliða fram, svo að eigi leynist eða renni fé á milli.

8. gr.

Sérhver leitarmaður skal vera með fullri greind og heilsu, og forsvaranlega útbúinn að hestum, nesti, fötum, skóleðri og tjaldrúmi. Hreppsnefndin skal haga svo til, að hinir markglöggustu sem völ er á, séu sendir í utansveitarréttir.

9. gr.

Ef fjallkóngur, með 2 tilkvöddum leitarmönnum, sem bezt eru til fallnir, gerir einhvern leitarmann afturreka fyrir einhvern brest á því, sem áður er talið, eða

151 fyrir óhlýðni, ber að álíta sem hlutaðeigandi búandi hafi engin fjallskil gert, en 31. ágúst skjóta má hann úrskurði fjallkóningsins til hlutaðeigandi hreppsnefndar til endanlegra úrslita.

10. gr.

Haga skal fjallgöngum, þar sem því verður við komið, svo eigi verði misgöngur hreppa á milli. Skulu hreppsnefndir þær, sem hlut eiga að máli, koma sér saman um, hvernig því verði hagað.

Hver búandi er skyldur að safna heimaland ábýlisjarðar sinnar, ef það er eigi stærra en svo, að það sé notað fyrir búsmala frá heimili manns, og reka skilvíslega til rétta allan þann fénað, sem þar finnst og hann á ekki sjálfur, eftir nánari ráðstöfun hreppsnefndarinnar.

IV. KAFLI

Um réttir.

11. gr.

Lögréttir og aukaréttir skulu vera í hverjum hreppi, þar sem verið hafa eða hreppsnefnd ákveður með ráði búenda. Þær réttir skulu byggja og þeim viðhalda þeir hreppsþúar, sem þær nota helzt og þeim eru næstir, eftir fyrirmælum hreppsnefndar. Þegar lögrétt eða aukarétt skal byggja eða bæta, kveður hreppsnefnd með seðli til þeirra starfa þá menn, sem þeirri rétt eiga uppi að halda og svo marga, sem menn ætla til þurfa.

Réttarbóndi skal stýra þeim verkum, eða sá er hreppsnefndin ákveður.

Nú vilja allir búendur heldur borga fyrir réttarhleðslu, en vinna að henni, og skal þá hreppsnefnd kaupa menn til starfa, en jafna kostnaði niður á réttarbúendum, eftir fénaðarfjölda hvers þeirra. Dilka skal byggja hjá lögréttum öllum þar sem hreppsnefnd þykir þurfa.

12. gr.

Réttarstjóri skal vera við hverja rétt, þá dregið er, og skipar hann nægilega marga menn til að draga úr óskilafé. Hann skal hreppsnefnd velja og setja. Sýni nokkur í réttinni óhlýðni gegn skipun hans, varðar það sektum. Svo skal og ætíð einn af hreppsnefndarmönnum eða valinn maður af þeim vera við réttir sveitarinnar á réttardögum, til þess að gæta nauðsynlegrar reglu með réttarstjóra og hafa gætur á, að fénaður sé eigi rangdreginn í dilkana.

V. KAFLI

Um eftirleitir.

13. gr.

Hreppsnefnd má fyrirskipa eftirleitir, þá er henni þykir þurfa.

14. gr.

Fari einhverjir í eftirleit að afloknum þeim eftirleitum, sem hreppsnefndin fyrirskipar, samkvæmt þessari reglugerð, skulu þeir fá einn fjórða verðs eftir mati hreppsnefndar af því sauðfé, sem þeir finna í innfjöllum eftir að liðnar eru 6 vikur af vetri.

VI. KAFLI

Um meðferð á óskilafé.

151

31. ágúst

15. gr.

Allt það fé, markað og ómarkað, sem ekki finnast eigendur að, skal reka til lögréttar, bæði í fjallasöfnum og byggðasöfnum, og skal réttarstjóri sjá um, að allt slíkt fé sé dregið í dilk sér. Síðan skal leiða ær að ómerkingum, sem og leyfa mönnum með öðru móti að sanna eignarrétt sinn með óbrigðulum einkennum eða með tveimur samhljóða vottum. Enginn getur þó helgað sér kind af fjárbragði einu saman. Haldi einhver slíku fé, er hér um ræðir, frá réttum án leyfis hreppsnefndar, eða dragi sér úr rétt án leyfis réttarstjóra með launung eða ofriki, hefir hann fyrirgert hinni sömu kind, þótt síðar geti sannað eignarrétt eða móðir helgi sér ómerking. Enginn má blóðmarka fé í réttum að hausti til nema í viðurvist tveggja valinkunnra manna, og skulu þeir, ef krafizt verður, geta gert grein fyrir hvaða mark hafi áður á verið.

16. gr.

Ómerkinga þá, er enginn getur helgað sér, sbr. 15. gr., skal selja að afloknum lögsöfnum, og skal andvirði þeirra renna í sveitarsjóð. Kalineyrt og eyrnalaust fé, og ómarkað fé, sem ekki finnast eigendur að, skal selja hlutaðeigandi sveitarsjóði til inntektar, ef enginn getur helgað sér það eftir brennimörkum eða hornmörkum.

17. gr.

Úr fyrsta og öðru lögsafni skal óskilafé sleppt í byggð, en í 3. rétt skal það afhent hlutaðeigandi hreppstjóra, sem þá tekur það í gæzlu, sér um að reglulegar lýsingar gangi á því í næstu hreppa, og síðan skal það selt við fyrirfram auglýst epinbert uppboð, ef eigendur hafa eigi leitt sig að því.

18. gr.

Til næstu fardaga á eftir á eigandi aðgang að söluverði hveftrar kindar, en borgi allan löglegan áfallinn kostnað. Hafi þá enginn eigandi gefið sig fram, tilfellur andvirðið þeim hreppi, þar sem óskilaféð er selt.

19. gr.

Til þess að geta sannað eignarrétt sinn á sauðfé, hlýtur eigandi að hafa lögheimilt og auglýst mark eða önnur óræk sönnunargögn, svo sem brennimörk.

20. gr.

Yfir höfuð skal farið eftir skrásettum eyrnamörkum og brennimörkum, en því aðeins eftir óskrásettum eyrnamörkum, brennimörkum eða hornmörkum, að auglýst hafi verið, eða eigandi færi fullar sönnur á eignarrétt sinn.

VII. KAFLI

Um fjárrekstra bæja á milli.

21. gr.

Þeir, sem taka við rekstrum hjá haustréttum, skulu reka þá þangað, sem réttarstjóri mælir fyrir, og eins og hann ákveður.

22. gr.

Hverja rétt skal byrja með því að draga úr fé annara bæja og reka það til lögréttar.

151

31. ágúst

23. gr.

Þegar rekstur kemur á bæ, skal bóndi eða annar í hans stað rannsaka kindurnar og seðla er fylgja, og taka úr, ef rangdregið er, og stefna í rétta átt. Nú er enginn rekstrarfær maður heima, er rekstur kemur á bæ, og skal þá rekstrarmaður skilja úr fé, er eftir skal verða, en reki svo rekstur áfram til næsta rekstrarfærs manns, það sem áfram skal halda, skal reka tafarlaust til næsta bæjar, ef féð er hvorki þreytt né hungrað, ella skal beita því eða gefa því hey. Þannig skal reka og fara með það þangað til hver eigandi fær sitt. Eina kind er ekki skylt að reka. Skal bóndi geyma hana sem sitt fé, og láta eiganda vita. Fari annar rekstur í sömu átt, skal hann koma kindinni í hann, ef þess er kostur.

24. gr.

Það skal verða aðalregla um meðferð á rekstrum, að hver fari svo vel með þá sem hann eigi, reki hvorki hart, meiði eða ofþreyti, svelti eigi, láti eigi standa inni í vondum húsum, eða úti í fárviðri.

25. gr.

Enginn má sleppa rekstrum eða týna af þeim.

26. gr.

Rekstrum á utansveitarfé ráðstafar hreppsnefndin eftir málavöxtum.

27. gr.

Þegar áfelli dettur á milli lögsafna, eða eftir lögsafn, svo hýsa þurfi eða gefa utansveitarfé, sem er í hreppnum, þá skal hirða, sem það er statt, þegar áfelli dettur á, nema hreppsnefnd skipi öðruvísi fyrir, þangað til kostur verður á að koma því til eiganda. Borgun hjúkrun þess fjár greiði eigandi við móttöku fjárins, eftir mati hreppsnefndar.

VIII. KAFLI

Um sauðfjármörk.

28. gr.

Skylt er hverjum fjáreiganda að hafa glögg mark Einkenni á öllu sínu fé. Sýslunefnd skal láta prenta markaskrá fyrir sýsluna 5. eða 10. hvert ár. Skal sérhver markeigandi skyldur að koma marki sínu í hana, og borga fyrir það í prentkostnað, sem sýslunefndin ákveður, en hvert heimili skal ókeypis fá 1 eintak af markaskránni. Auk þess skal prenta allmörg eintök til útbýtingar utan sýslu.

29. gr.

Fé skal dregið eftir skrásettum eyrnamörkum og brennimörkum. Markið helgar markeiganda kind, sem markið ber, nema lögfull sönnun komi fyrir að annar eigi.

Kind, sem ekki ber mark manns, brennimark eða eyrnamark, er heimildarlaust að draga sér, þótt lítið eitt vanti á fullt mark, nema maður geti sannað eignarrétt sinn á henni með vitnum.

30. gr.

Enginn má taka upp nýtt fjármark, nema hann tilkynni það hreppsnefndaroddivita fyrir 6. júní það ár, er hann tekur það upp. Einnig skal það tilkynnt oddvitum í næstu hreppum, skulu þeir þá innfæra það í markaskrár sínar. Eigi má taka upp fjármark eða nota, er annar sýslubúi hefir. Sá, sem tekur upp nýtt fjármark, greiði

fyrir það auglýsingarkostnað til oddvita hreppsins, er aftur greiðir það til sýslusjóðs, 151 með tilkynningu um, hver sé eigandi marksins. Hið sama gildir og, er mark er flutt 31. ágúst inn í sýsluna.

31. gr.

Önnur mörk en þau, sem prentuð eru í markaskrá sýslunnar eða auglýst og borgað fyrir samkv. 30. gr., er ekki leyfilegt að nota. Skal með þannig markað fé farið sem óskilafénað.

IX. KAFLI

Um vorsmölun.

32. gr.

Allir þeir, sem jörð hafa til ábúðar, eru skyldir til að smala heimalönd sín á vorin. Þar, sem heimalönd eru viðáttumikil og liggja þannig, að margir úr hreppnum eiga þar fjárvon, mega hlutaðeigandi hreppsnefndir skipa fyrir um, að nágrannar og aðrir, sem þar eiga helzt fjárvon, hjálpi til við smölunina eftir því, sem hreppsnefndum þykir sanngjarnt.

33. gr.

Hreppsnefnd hefir heimild til að skipa fyrir um smölun geldfjár á vorin, þegar hentugast þykir, skal réttað á sama degi úr þeim löndum, er fé getur gengið saman í. Einnig getur hún látið göngur fram fara í afréttum ef þörf gerist. Hið sama gildir um smölun til fráferna. Að afstöðnum rýingum skulu búendur, þar sem því verður við komið, reka allt rúið fé, sem ekki er málnytupeningur, úr heimahögum til afreftar.

34. gr.

Nú finnst fé, er sloppið hefir úr höndum eigenda eða kemur fyrir fjærri eigendum, þegar rúning er afstaðin, er finnandi skyldur til ef honum er unnt, að rýja það og marka ómörkuð lömb. Geri hann eiganda full skil á ullinni og greini fyrir marki, kyni og öðrum einkennum á hverri kind, er hann rýir eða markar. Fyrir ómak sitt ber finnanda börgun, sem eigi má þó fara yfir 50 aura fyrir að rýja kind og 25 aura fyrir að marka lamb.

X. KAFLI

Um rekstur á sölufé.

35. gr.

Hverjum rekstri skulu fylgja nægilega margir rekstrarmenn, duglegir og vel útbúnir. Hvort sem rekstrarmenn eru fleiri eða færri, skal einn ávallt vera yfirmaður. Skal hann bera ábyrgð gagnvart öðrum á öllu því, er rekstrinum viðvikur. Hann skal ætíð geta gert nákvæma grein fyrir tölu rekstrarfjárins.

36. gr.

Allt fé í sölufjárrekstrum skal vera merkt með skýru rekstrarmerki á horn eða haus, er sé svo glögg, að það sjáist tilsýndar í björtu, og svo traust, að það máist ekki af þó votviðri gangi.

37. gr.

Svo skal rekstrum haga, að sem minnstur bagi verði að þeim, er lönd þau eiga, sem um er rekið eða áð er í. Varast skal að rekstrum lendi saman við annað fé. Eigi má halda áfram með rekstra úr því farið er að skyggja, nema brún nauðsyn beri til. Svo má og aldrei leggja upp með rekstra fyrr en svo hjart er, að rekstrarmerki sjáist.

151

31. ágúst

Nú ber svo til, að öðru fé lendi saman við rekstur, skal þá á næsta bæ við það, er rekstrarmenn eða aðrir hafa orðið þess varir, draga það fé úr rekstrinum, og gæta þess vandlega, að engin kind verði eftir, sem eigi á í honum að vera. Skal þá sem endranær, er viðstaða verður, telja rekstrarféð. Yfirmanni rekstrarins ber að sjá um, að fé það, er saman við hefir komið, komist í áttaga sína eigendum kostnaðarlaust.

39. gr.

Verði rekstrarmenn sannir að því, að reka fé annarra manna heimildarlaust, skal rekstrarstjóri bæta eiganda það að fullu, eftir samkomulagi, eða mati óvilhallra manna, er sýslumaður til kveður ef með þarf. Sannist það, að slíkt hafi verið gert af ásetningi eða skeytigarleysi, varðar það sektum eftir reglugerð þessari, nema þyngri hegning liggja við að lögum.

40. gr.

Yfirmaður sölufjárrekstrar skal annast um, að rekstrarreglum þessum sé hlýtt, og ber hann ábyrgð á því gagnvart þeim, er kærir, en á aftur aðgang að samrekstar-mönnum sínum, ef þeim er um að kenna.

41. gr.

Sölufé telst einnig það fé, sem rekið er í kaupstað til slátrunar. Sömu reglur gilda og um fé þeirra manna, er flytja búferlum.

XI. KAFLI

Um eyðing refa, grenjaleitir og grenjavinnslu.

42. gr.

Refir eru óhelgir hvarvetna, og skal eyða þeim með eitri og skotum og hverjum helzt hætti sem unnt er. Þó má eigi bræla gren né rífa, nema þá er það eigi verður unnið með öðru móti.

43. gr.

Hvar sem refa vart verður, skal hreppsnefndum skylt að sjá um, að eitrad sé fyrir refi á vetrum, þá er mest eru harðindi, og skulu 3 hinir kunnustu menn í hverjum hreppi til taka, hvar og hve víða eitra skuli. Hreppsnefndin skal sjálf velja menn þessa, og séu þeir einkum valdir, er bezt skyn bera á refaveiðar.

Hirða skal að vori leifar þess, sem eitrad hefir verið og grafa eða urða. Þegar rjúpur eru eitradar, skal stýfa af öðrum væng þeirra um miðju, til auðkennis

44. gr.

Búendur í hverjum hreppi, þar sem grenja er von, skulu skyldir að gera grenjaleitir í löndum sínum og þar, sem menn hafa upprekstur fyrir sauðfé sitt. Nú rekur einhver fjáreigandi ekki fé sitt á fjall, en á það innan sveitar, utan girðinga, skal hann þá jafn skyldur að taka þátt í grenjaleit á vori hverju, þá og þar, er hreppsnefndin álitur þess helzt þörf, og kveður þá til þessa með nægum fyrirvara, milli fardaga og Jónsmessu. Skal hún fela einum manni eða fleirum að ráða yfir leitinni. Ef einhver þeirra, er kvaddur er, mætir eigi á ákveðnum tíma, verður álitnið sem hann hafi hvergi farið, og varðar það 15 króna sekt, nema hann sanni lögleg forföll. Geti einhver bóndi eigi látið menn í leitina, verður hann að fá til mann annars staðar, en geri hann það eigi, skal leitarforingi fá þann mann á kostnað búanda.

45. gr.

151

31. ágúst

Hreppsnefnd ber í tæka tíð ár hvert að hafa ráðið skotmann, einn eða fleiri, til að vinna greni í hreppnum. Enginn skotmaður má án gildra orsaka skorast undan að vinna gren innan hrepps. Hreppsnefnd skal annast um að útvega mann með skyttunni á grenið. Skotmaður skal fá 8 krónur fyrir fyrra dýrið, er hann vinnur á greni, 16 krónur fyrir hið síðara dýrið og 2 krónur fyrir hvern yrðling, er hann getur sannað að hann hafi náð á greni.

Í kaup fær hann ávallt 10 krónur um hvern sólarhring, sem hann liggur við greni, og sama kaup fær viðlegumaður. Báðir skulu fæða sig og leggja sér til hesta, án sérstaks endurgjalds.

46. gr.

Hvar sem gren finnst, skal þess gætt, þar til skotmaður kemur, annars skal þar enga umgöngu hafa og engin verksummerki gera, fyrr en skotmaður er kominn. Nú finnst gren þó ekki sé í leit, og skal sá er finnur tafarlaust skýra hreppsnefnd frá eða skotmanni, ef hann er nær.

47. gr.

Sýni skotmaður eða vökumaður skaðlega vanrækslu um vinnslu grens, og það verður sannað, missa þeir af kaupi eftir málavöxtum, eftir því sem hreppsnefndin ákveður. Skjóta má úrskurði hreppsnefndar undir atkvæði sýslunefndar.

48. gr.

Hver, sem vinnur dýr utan dýraleitar, fær 8 krónur fyrir hvert dýr, er hann vinnur á þennan hátt, og greiðist gjaldið úr sýslusjóði.

49. gr.

Hverjum þeim, er elur yrðlinga eða refi heima hjá sér og sleppir þeim úr gæzlu, varðar það sekt til sýslusjóðs, ekki minni en 200 krónur fyrir hvert dýr, nema hann geti sannað, að refurinn hafi náðst aftur og verið drepinn. Skyldar eru hreppsnefndir að senda sýslunefndinni ár hvert greinilegar skýrslur um grenjaleitir, refaveiðar og eitrun, hver í sínum heppi.

50. gr.

Kostnað allan til eitrunar og refaveiða skal greiða úr hlutaðeigandi sveitarsjóði. (Sbr. þó 48. gr.)

XII. KAFLI

Um brot og ágreining.

51. gr.

Brot gegn reglugerð þessari varða 25—100 króna sekt, nema þyngri hegning liggji við eftir öðrum lögum. Sektir allar renna í hlutaðeigandi sveitarsjóð, nema öðruvísi sé ákveðið í lögum.

52. gr.

Með mál þau, sem rísa út af brotum gegn reglugerð þessari, skal farið sem almenn lögreglumál, þó má, ef hlutaðeigendur koma sér saman um það, skjóta einstökum ágreiningsatriðum til endanlegra úrslita sýslunefndar.

Með reglugerð þessari er numin úr gildi reglugerð fyrir Austur-Skaptafellssýslu um notkun afrétta, fjallskil o. s. frv. frá 14. janúar 1909.

- 151 Reglugerð þessi, sem sýslunefnd Austur-Skaftafellssýslu hefir samið og sam-
31. ágúst þykkt, staðfestist hér með samkvæmt 41. gr. sveitarstjórnarlaganna nr. 12 1927, til
að öðlast gildi þegar í stað og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að
máli.

Atvinnu- og samgöngumálaráðuneytið, 31. ágúst 1940.

Hermann Jónasson.

Páll Pálmason.

152
6. sept.

AUGLÝSING

um meðalmeðgjöf af hálfu barnsfeðra með óskilgetnum börnum til 14. maí 1943,
samkvæmt lögum nr. 39 28. janúar 1935.

1. Reykjavíkurkaupstaður.

Til fullra 4 ára aldurs	kr. 600.00	á ári
— — 7 — — —	505.00	— —
— — 15 — — —	600.00	— —
— — 16 — — —	300.00	— —

2. Hafnarfjarðarkaupstaður.

Til fullra 4 ára aldurs	kr. 505.00	á ári
— — 7 — — —	410.00	— —
— — 15 — — —	505.00	— —
— — 16 — — —	250.00	— —

3. Gullbringusýsla.

Til fullra 4 ára aldurs	kr. 480.00	á ári
— — 7 — — —	385.00	— —
— — 15 — — —	480.00	— —
— — 16 — — —	240.00	— —

4. Kjósarsýsla.

Til fullra 4 ára aldurs	kr. 360.00	á ári
— — 7 — — —	295.00	— —
— — 15 — — —	360.00	— —
— — 16 — — —	180.00	— —

5. Borgarfjarðarsýsla.

Til fullra 4 ára aldurs	kr. 325.00	á ári
— — 7 — — —	265.00	— —
— — 15 — — —	325.00	— —
— — 16 — — —	160.00	— —

6. Mýrasýsla.

Til fullra 4 ára aldurs	kr. 325.00	á ári
— — 7 — — —	265.00	— —
— — 15 — — —	325.00	— —
— — 16 — — —	160.00	— —